Житомирське обласне управління сільського господарства й директори багатьох МТС намагаються зіпхнути школам механізації старі, непридатні трактори та інші машини.

На тобі, небоже, що мені не гоже!..

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ПЕРЕЦЬ

№ 4. КИЇВ. ЛЮТИЙ 1954 р. РІК ВИДАННЯ XIV ЦІНА 1 КРБ.

Є НА КОГО РІВНЯТИСЯ!

Мал. С. САМУМА

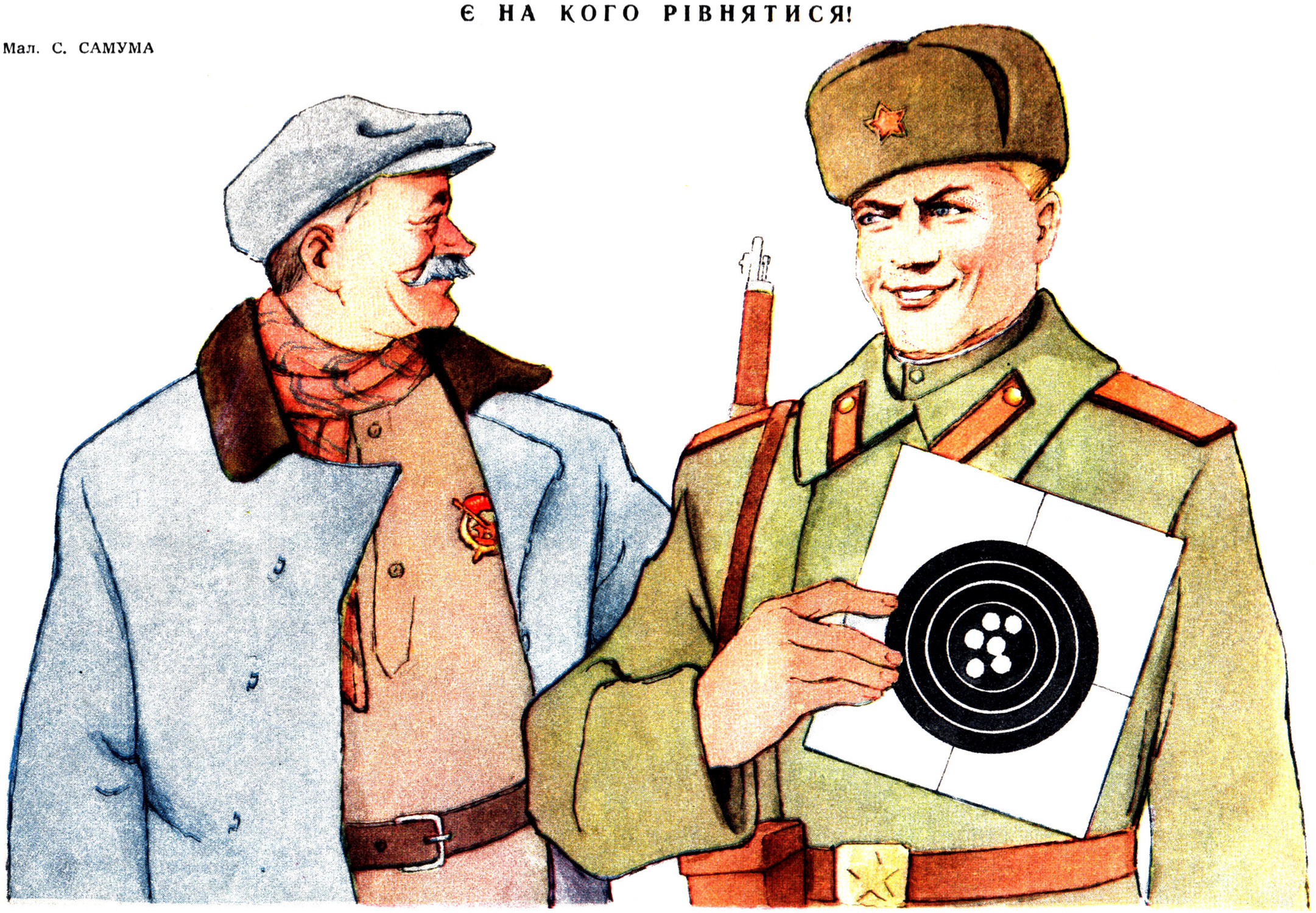

— Добряче стріляєш!
— На вас рівняємось. У свій час, коли на нашу землю напали армії 14 держав, ви теж вибили всі 14 з 14 можливих.

Здоровенькі були!

Лист начальникові пасажирського відділу Київського відділку Південно-Західної залізниці т. РИБАКОВУ Миколі Пилиповичу.

Здоровенькі були, Миколо Пилиповичу!

Вам ніколи не траплялося їздити приміськими поїздами з Тетерева до Києва?

Я вас дуже прошу: проїдьтесь! Хоч один разок.

Тільки сідайте на поїзд не в Тетереві, а в Ірпені або в Біличах...

І не кажіть, сідаючи, що ви начальник пасажирського відділу Київського відділку, а просто собі візьміть у руки портфельчика або авоську і сідайте... Бо як ви скажете або вас упізнають, що ви начальник відділу, та ще й пасажирського,— вас начальник поїзда в службове купе посадить, або машиніст на паровоза візьме,— тоді ви благополучно до Києва доїдете...

Ні, ви зробіть так, як роблять усі робітники та службовці, що живуть у приміській смузі, а працюють у Києві і їм щодня такими поїздами доводиться їздити.

На станцію Ірпінь приміський поїзд приходить повнісінький-переповнісінький. А в Ірпені на нього чекають ще кілька сот робочого люду.

Починається штурм поїзда. Треба бути в'юнким, стійким на ногах і чіпкокрілим у руках, щоб вужем пролізти до поручнів, міцно вхопитися за поручні і не по східцях,— ні! — а по ногах, по руках, по головах,— диб-диб-диб! — вскочити у тамбур!

У тамбурі й у вагоні починається тиск! Та який тиск! Як на атмосфери,— атмосфер у надцять...

Дехто витримує, дехто не витримує, непритомніє... Щоправда, і в непритомії не падає, стоїть, бо впасти не дають...

Це, так би мовити, перпендикулярна непритомність...

Такі штурми приміських поїздів щоранку спостерігаються і в Ірпені, і в Біличах, і на інших станціях та зупинках.

Чому? Тому, по-перше, що нерозумно, не по-хазяйському складено графік руху приміських поїздів. Тому, по-друге, що ніхто не слідкує за порядком на станціях і зупинках під час посадки на поїзди. Тому, по-третє, що немає порядку і в самих поїздах. Вагони не завжди освітлюються, не завжди побачиш провідника на місці.

Цікаво було б мені побачити вас, Миколо Пилиповичу, коли ви в Києві вийдете з вагона, та й зафотографувати, щоб потім те фото вам подарувати. У рамочці Ви б поставили те фото в себе на столі і щоранку, йдучи на роботу, самі б собі нагадували:

— Не забувай про приміські поїзди!

На жаль, таке робиться не тільки в Київському відділку.

Робиться таке й на станції Ступки (біля Артемівська), і на Бахмутському переїзді (у м. Слов'янську). Це — в Донбасі. Але що з того, що в Донбасі? Тільки тим вас донбасівці й перевершили, що на тих станціях нема навіть благенького намета, щоб народові було де від негоди сховатися...

Не турбується про пасажирів приміських поїздів і Сталінська, і Львівська залізниці. Нема приміщення для пасажирів на станції Кульчиці, нема де сховатися народові на станції Новошичі-Бистриця...

А що робиться на станції Потутори, так аж голова обертом іде!

Станція Потутори знаходиться між двома маршрутами приміських поїздів: Тернопіль — Потутори і Потутори — Стрий. Для того, щоб потрапити з Тернополя до Стрия, треба їхати цілу добу. Чому? З Тернополя на Потутори прибувають сотні пасажирів, а їм за сім хвилин треба на Потуторах закомпостирувати квитки й пересісти з поїзда на поїзд. А в невеличкій кімнатці набито, як оселедців, людей, що вже чекають на поїзди. Пером не опишеш того, що там робиться! Ясно, що люди не встигають проробити за 7 хвилин усі операції і залишаються на Потуторах. А потім начальник станції їм видає довідки, що справді така подія трапилася: залишилися, запізнилися... Хіба-таки не можна компостировку квитків провадити в поїзді?

Ви, Миколо Пилиповичу, здивуєтеся, мабуть: — Причім тут я?

Бачите, командири отих всіх периферійних залізниць кажуть так:

— На столичній залізниці нема порядку, а ви хочете, щоб у нас він був...

Упорядкуйте рух приміських поїздів, Миколо Пилиповичу! Наведіть зразковий порядок у цих поїздах. А там, дивись, і донбасівці підуть за вашим прикладом, і львів'яни, і дніпропетровці.

Привіт! Од серця!

Від вашого ПЕРЦЯ.

ЗАПИСКА-ЦЯЦЯНКА

Гей, та нема гірш нікому, як тому голові виконкому, у якого автомашина є, а шофера немає! Саме таке «лихо» й спіткало голову Вилківського міськвиконкому (на Ізмаїльщині) Миколу Матвійовича Іванова. На весні-провесні минулого року одержав він хорошого «Москвича». Але водити його було нікому: у штаті виконкому шофера не було. Отоді Микола Матвійович на дубовий стіл схилився, тяжко-важко зажурився. «Як його бути? Що його робити?» Подумав він, подумав та й написав записку, в якій кожне слово дихало благородною самопожертвою і високою гуманністю.

Ось вона, ця записка:

«Зав. міськфінвідділом
тов. СОЛОВЙОВУ.

У зв'язку з тим, що у штаті виконкому міської Ради нема штатної одиниці шофера, а одержана автомашина не експлуатується, виконком міської Ради вважає, що доцільно буде передати тимчасово автомашину міській лікарні для перевезення хворих, враховуючи, що в штаті лікарні є одиниця шофера.

Після затвердження одиниці шофера по апарату виконкому автомашина буде експлуатуватись міськрадою».

Записка зробила своє діло дуже швидко: у штаті міської лікарні з'явився шофер.

От уже рік бігає «Москвич» по містечку й за містечко.

«Скільки-то хворих та недужих перевезено ним за цей час!» — може подумати читач.

Яких там хворих? Про них Микола Матвійович думав, лише записку пишучи... Хворі бачили шофера лише тоді, коли він приходив у лікарню зарплату одержувати. Після ревізії, проведеної в лікарні, було виявлено, що на утримання шофера уже незаконно витрачено не одну тисячу карбованців.

Тепер хапаються за голови керівники лікарні й бухгалтери, визнають свою помилку, виправдуються, розмахуючи запискою Миколи Матвійовича...

Знайшли чим виправдуватись! Для таких, як Микола Матвійович, записки писати — не ціпом махати. Де вони скажуть «сухо», там буде по вухо...

Ф. СОКОЛОВ.

І ЖОРЖИК РІС...

А Жоржик ріс і виріс Жоржик,
Румʼянопикий, наче коржик,
В костюмі доброму з «метро»,
Модельні туфлі, сіра шляпа
(Ото що значить — добрий
папа!)
І пив, звичайно, не ситро.
Завзято танцював фокстроти
Цей новоявлений Тарзан,
Перебирав ногами доти,
Доки відкрито ресторан,
А потім в батьковій машині,
Як личить «справжньому
мужчині».
Додому їхав на зорі,
Здіймав гармидер у дворі,
Шофера лаяв.
Що ще треба?
Усе, що треба, є для тебе,
Та інше виявилося тут:
Пора вступати в інститут.
А як вступить? Нема ж освіти,
Не вступиш так, як інші діти,
Не буде Жоржик, так сказать,
Як всі, екзамени складать.
Навіщо це, як папа є?
Влаштує він дитя своє!

...І ось «дитя» у інституті,
Філолог начебто росте,
Він між студентами, по суті,
Живою квіткою цвіте,
Та не знаннями...
На машині
За ним щоденно приїздять,
Модельні туфлі ніжносині,
Як небо, світяться, скриплять.
Знайшов друзяк, собі подібних
Як по душі, так і з лиця,
Не дуже до науки здібних,
Та дуже здібних до винця.
Знайшли подружок — Нату
й Мері,
Щось побелькочуть віч-на-віч,
А потім разом на «Рів'єрі»
П'ють і гуляють цілу ніч.

Не важко грошей їм дістати,
Як є у папи — видасть мати,
А можна й вкрасти навіть
з дому,
Аби лиш знати, де лежать.
Науку цю, для них відому,
Не треба вдруге повторять.

Так виростав синок. Нічого,
Що він простих наук не знав.
Є батько в нього, і за нього
Старий невпинно клопотав.
Слова й причини він знаходив,
За сина турбувавсь щодня.
На курс із курсу переводив,
Аж той «закінчив» навчання.

О, скільки радості буває,
Бажань, дерзань, великих мрій,
Коли тобі диплом вручає

Професор твій, учитель твій!
О, скільки радості!..
Та в нього,
У Жоржика ж таки, від цього
Мурашки шкуру холодять.
Як? Хочуть з Києва послать?
І що в селі йому робити?
Як можна там без мамки
жити?

Це неподобство, це ганьба,
Що так складається судьба!

І Жоржик кинувся додому,
Про все докладно розповів.
Послухав батько, а по тому
Розмову боязко повів:
«Синочку рідний мій, дитя,
Поїдь, пізнаєш там життя,
Людей побачиш, попрацюєш...»
Та мати тут як крикне:
«Чуєш?!
Яка ганьба, щоб Жоржик, син,
Десь жив один, трудився один,
Щоб сумував він нелюдимо,
Терпів немало там образ!».
І тут же мужу невмолимо
Дала найстрогіший наказ:
«Перед міністром потупцюй,
Та сина в Києві влаштуй!».

Не знаю я, які клопоти
Старий учений пережив,
Та знаю: Жоржик до роботи
В якійсь конторі приступив.

Так жив зачислений до штату,
Робота легкою була,
Аж поки із воєнкомату
Йому повістка не прийшла,
Щоб йти, звичайно, до пори
На підготовку в табори.
І тут, немов прибитий
громом,
Він весь спітнів і побілів,—
Це ж як, йому прощатись
з домом?
Це хто з начальства повелів?
Він кинувсь до воєнкомату,
Набравши справок про запас:
І те, що числиться по штату,
І що одержує зарплату,
І що працює довгий час,
Що він для справ великих ріс...
Чого він тільки не приніс!
Та добра мова воєнкома
Товаришам усім відома.
«Ідіть,— сказав він,— послужіть,
Вітчизна рідна вас ростила,
Вітчизна рідна вас учила,
Себе на ділі покажіть».

І Жоржик в армії.
Онучі,
Пілотка, ремінь, табори...
Підйом в світанки жар-квітучі,
Відбій у пізні вечори.

Біда тут «хлопчикам» лінивим,
Не раз доходило до сліз...
Та згодом Жорж якимось дивом
На інтендантський склад
проліз.
Хоч висилав папуля гроші,
Мамуля — радісні листи,
Але дівчата тут хороші,
Хіба ж утримаєшся ти?
Такі чорняві та русяві,
Такі привітні та ласкаві,
Такі вже сповнені краси,
Що їм і душу віддаси,
Не те, що гроші...
Жоржик тихо,
Хоч знаючи, що буде лихо,
Почав потроху на базар
Зі складу цупити товар,
В крадіжку він втягнувсь
помалу.
І що ж? Дійшло
до трибуналу...

☆ ☆ ☆

Я написав цю пісню щиру,
Вірніш, не пісню, а сатиру
Для вас, квоктунчиків-батьків,
Для ваших пещених синків,
Які труда в житті не знають,
Які в путі нам заважають
Іти до радісних віків.

Ярослав ШПОРТА.

Уривки з поеми.

Остап ВИШНЯ

Ілюстрації БЕ-ША

Сорняк

Коли в районному центрі розпитувалися, як ідуть справи в колгоспі «Промінь», районне керівництво кривилося і говорило: — Не дуже! Ми за нього, за той колгосп «Промінь», ось-ось візьмемося!

Урожаї, справді, в колгоспі «Промінь» були, як казав гострий на язик дід Книш, не дуже середні.

— Он у «Зорі»,— казав дід Книш,— там урожаї таки справді середні, по три кілограми на трудодень, а в нас по сімсот—вісімсот грамів! Голова колгоспу хоч і говорить, що наш «Промінь» — колгосп середній, а я так думаю, що не дуже! Може, й середній, так дуже вже ззаду.

І тваринництво у «Промені», як на дідову Книшову термінологію, теж було не дуже середнє: до тисячі літрів на фуражну корову за рік не витягали. І з кормами завжди було сутужно, і приміщення для худоби «ребрами світилися», та й порідність корів така була, що звалася безпорідністю.

Щоправда, півтора року тому колгосп придбав у сусідньому радгоспі вісьмимісячного бугайця сименталa Сарданапала, який виріс у чудесного могутнього красуня-бугая. Сарданапала було сопричислено до класу «еліта» і записано у відповідні племінні книги.

Смирний і лагідно-веселий Сарданапал радував хазяйське око всіх колгоспників із «Променя», але він ще не встиг облагородити колгоспну череду і стояв у корівнику, як прекрасний принц серед зачуханих золушок.

Радісним і світлим променем у «Промені» була доярка Харитина Тарасівна Тернова. Вона надоювала від закріплених за нею корів найбільше у колгоспі молока, її корови виділялися серед інших і вгодованістю, і чистотою. Та не могла вона сама піднести тваринництво до такого рівня, щоб не сором, як вона казала, було людям ув очі дивитися.

Перепадало від Харитини Тарасівни за такий стан тваринництва і голові колгоспу, і завові молочно-товарної ферми, і зоотехнікові,— та справа не дуже посувалася вперед.

Завідував молочно-товарною фермою Кузьма Кирилович Сорняк, така собі заваляща, хоч і з великим гонором, людинка, що потрапила на такий пост тільки через те, що доводилася голові правління племінником удругих.

Кузьма Кирилович Сорняк по-первах вирішив був позалицятися до Харитини Тарасівни, хоч мав жінку й троє дітей, але, скуштувавши разів зо три дійницею по попереку, активне залицяння облишив.

Кузьма Кирилович полюбляв говорити по-вченому: і про період лактації, і про сухостійний період, і про кормові одиниці, і про те, що молоко в корови на язиці.

Харитина Тарасівна їдко на це відповідала, що, мовляв, наші корови здебільша перебувають не в періоді лактації, а в періоді сухостійному, і що корови, замість кормів, їдять самі кормові одиниці-цурупалки, і що таки правда — молоко в корови на язиці, але дуже кепсько, що у «Промені» молоко на язиці не в корови, а в зава молочно-товарної ферми. Та й у правління теж!

У колгоспі «Промінь» кожного дивувало те, що в благеньких корівниках були для корів автопоїлки, підвісна дорога для доставляння кормів і механізоване вивезення гною.

Кузьма Кирилович Сорняк вихвалявся:

— От я! Якби не я!.. У мене автопоїлки, у мене механізація! У мене!..

Дехто посміхався, а в Харитини Тарасівни очі палахкотіли гнівом.

Бригадир тракторної бригади, що обслуговувала «Промінь», мовчазний, з задумливими сірими очима, Карпо Іванович Малюта частенько навідувався до корівника, оглядав автопоїлки й механізацію і щоразу запитував Харитину Тарасівну:

— Ну, як, Харитино Тарасівно? Крутиться?

— Крутиться, Карпе Івановичу! Велике вам спасибі! Тягали б ми й досі воду відрами, солому та сіно вилами, а гній тачками, якби не ви!

☆ ☆ ☆

Харитина Тарасівна не давала молочно-товарній фермі остаточно розвалитися, а навпаки — її енергія не тільки рятувала ферму, ба навіть справи з тваринництвом ішли, хоча й дуже поволі, на краще!

Кузьма Сорняк нічого не робив, тільки вихвалявся:

— Якби не я!..

Робити Сорнякові не хотілося. Почав він частенько до чарки прикладатися.

І раніше він од чарки не відмовлявся, але останнім часом темпи дуже збільшив, пив уже по відомому графіку — «від понеділка до понеділка» і перебував весь час у стані щонайменше вищесереднього підпитку.

— Наш Кузьма батькович і сьогодні у періоді ковтації перебувають,— глузливо говорила доярка Харитина Тарасівна.— Треба буде сказати жінці, хай би спробувала його запустити на сухостійний період. А то доп'ється...

Доярки сумно хитали головами, а наймолодша реготушка Одарочка, захлинаючись, розповіла, як позавчора Кузьма Кирилович зайшов у закусочну і причепився до офіціантки:

— Де ваша механізація?! Що ти мені горілку в склянці подаєш? Де ваші автопоїлки для горілки?! Де ваша підвісна дорога для закусі? Доки ми питимемо й закусуватимемо вручну?

Викликали дружину, вона йому давала механізації по дорозі, а вдома «автопоїлкою» набила губи так, що скидалися вони на сині вареники (було за що!).

Але й після цього на сухостійний період Кузьма Сорняк не запустився.— пив і далі. І таки допився.

Якось його, п'яного, як чіп, лиха година занесла на ожеред, звідки сіно подавали підвісною дорогою до корівника. Дорога якраз працювала.

Не встигли робітники озирнутись, як його чортяка внесла в кошик, куди накладали сіно.

«Поїхав» Кузьма Кирилович у кошику до корівника.

«Приїхав», зателесувався в кошику і випав у ясла до Сарданапала.

Сарданапал, тихий, спокійний бугай, перелякався. Він одпрянув од ясел, аж ціп затріщав, та грізно-перелякано:

— Ве-е-е!

Векнув.

Сорняк підвівся з ясел:

— Сардаааанапале! Це ж я, Кузьма Кирилович! Не впізнав? — І поліз до Сарданапала цілуватися.

Чи Сарданапал його справді не впізнав, чи роздратував бугая горілчаний дух, тільки бугай — ввв-е-е-е! — ще раз люто векнув і стукнув Кузьму Кириловича лобом. Кузьма вгруз у ясла. А Сарданапал придавив його лобом до ясел і не пускає. Упіймав, мовляв!

Чують доярки, що Сарданапал чогось люто реве, а хтось в його деннику кричить не рятуйте, а тільки:

— Рят!.. Рят!.. Рят!..

Прибігли, заспокоїли Сарданапала, витягли Кузьму Кириловича з ясел, поклали на вагонетку з гноєм і вивезли з корівника.

Коли Кузьму Кириловича відправили додому, реготушка Одарочка проголосила:

— Наш зав у періоді ковтації в'їхав у корівник на підвісній дорозі, а виїхав на механізованій вагонетці!

☆ ☆ ☆

Серйозної травми в Кузьми Кириловича не було: його Сарданапал тільки трохи пом'яв, більше було переляку.

Довелося Кузьмі Кириловичу запуститися на сухостійний період.

— Чи ж надовго? — посміхалася доярка.

Та не повернувся вже Кузьма Кирилович Сорняк на пост зава молочно-товарної ферми: дізналися в районі про пригоди племінника удругих голови колгоспу «Промінь» і порадили зняти його з поста.

На зава ферми призначили Харитину Тарасівну Тернову.

Одарочка реготалася:

— Якби не підвісна дорога та не Сарданапал, — і досі б командував нами родич голови правління колгоспу! Хай живе механізація! Хай живе Сарданапал!

Мал. БЕ-ШИ

ЗАДАЧА З НЕВИДИМИМ

— Ремонтувати чи не ремонтувати?

ПОСТОВИЙ ХОДИТЬ ПО КАРТІ...

ВЕЧІРНІЙ ДЗВІН

Вулицею міста Сталіно іде здоровило років під двадцять і горлає:

Ой, випити — оце я,
Закусити — оце я,
Від роботи болять боки,
Від спання — голова!

Перестрів бабусю з авоською в руці, упав на коліна і заволав:

Бабусино, серце, пожалій мене,
Візьми моє серце...

Бабуся пожаліла телепня, дала йому дорогу. А телепень не пожалів бабусі, шарпонув авоську — і покотилися на сніг картоплини, цибулини, баночки і скляночки.

Пішов телепень далі. Набичившись, врізався в гурт молодих дівчаток, і ті, як сполохані птахи, пурхнули хто куди. Дійшов до клубу імені Кірова. Тут уже чекали його два приятелі.

— Володька! Кориш! Здоров!..

Вони гучно привітались і, обнявшись, рушили на танці. По залу пронісся шепіт:

— Знову Криводонов і його дружки. Зараз почнеться...

І почалось. П'яний Криводонов ухопив за руку якусь дівчину. Його дружки почали чіплятись до інших дівчат. Хтось спробував угамувати хуліганів. Зчинився лемент, галас. На комусь порвали плаття, комусь роз'юшили носа...

За якісь чверть години клуб порожніє. Залишаються в ньому три хулігани і один завідувач клубу, який викликає міліцію, але докликатись не може. Дзвонить, дзвонить...

Час іде, але міліція не приходить.

ГЕОГРАФІЧНІ ВІДКРИТТЯ

І от ми самі прийшли до начальника міліції м. Сталіно т. Гузенка.

— Яких заходів вживає міліція проти хуліганів? — спитали ми.

Начальник зітхнув:

— Запитання ваше абсолютно правильне! Хулігани — це наше лихо. Ще не так давно нас слухали на бюро міськкому партії. Було прийнято розгорнуте рішення.

Услід за прийняттям розгорнутого рішення, працівники міліції розгорнули широку діяльність. Тихон Григорович Гузенко продемонстрував її на карті міста.

— Отут,— ткнув він пальцем,— у нас постійні пости міліції. Тут організовано нічне патрулювання. А тут ми поставили нові пости. І тут... І ще тут... І ще ось тут... За постами ми закріпили спеціальний транспорт.

Оглянувши ці пости на карті, ми вирішили побачити їх на власні очі.

СЕРЕД БІЛОГО ДНЯ

У Сталінозаводському районі, саме на тому місці, де на карті Тихона Григоровича Гузенка значиться пост міліції, прогулювався бетоняр П. С. Зінчук. Він мало уваги звертав на зграю молодчиків, які про щось домовлялися за його спиною.

Щождо молодчиків, то вони, навпаки, всю свою увагу чомусь зосередили на спині бетоняра.

— А слабо́ влучити в спину? — сказав один.

— А от і не слабо́! — відповів йому другий.

Третій, не встряваючи в суперечку, підняв цеглину, розмахнувся — і влучив. Бетоняр обернувся. Тут хулігани накинулися на нього і почали товкти його кулаками.

Залишивши скривавлену людину на вулиці, хулігани спокійно пішли далі. Вони не злякалися міліцейського поста, який стоїть тут... на карті.

НЕ В НАРЯДІ...

Трамвай іде на Рутченкове. Пасажирів не дуже багато. Кондукторка ходить по вагону, роздає квитки.

— А вам?

Два парубійка, які щойно сіли, посміхаються:

— У нас безплатні.

— Пред'явіть.

Хлопці регочуть. Кондукторка не дуже сердито щось говорить про людей без совісті і йде далі. Та раптом вона повертається:

— Хлопці, негайно ж погасіть цигарки!

Це — до тих же «безплатних пасажирів».

Вони зручно усілися один проти одного, про щось перешіптуються і пускають під стелю кільця диму.

— Перестаньте курити у вагоні! — грізно каже їм пасажир у сірому капелюсі.

Хлопці наче й не помічають, що до них звертаються.

Починають обурюватись жінки-пасажирки:

— Та що це за нахаби?..

Пасажир у сірому капелюсі наближається до курців, в його очах світяться гнівні вогники.

— Негайно ж погасіть цигарки!

На хлопців це, однак, не справляє ніякого враження.

Кондуктор зупиняє трамвай і біжить до книжкового кіоску; там міліціонер у формі сержанта весело жартує з кіоскеркою.

— Без квитків?.. Палять цигарки?.. — сержант дуже чемно усміхається.— Пробачте, але сьогодні я не в наряді.

Трамвай іде далі. Курці від «бичка» запалюють ще по одній. Якась бабуся їх картає:

— На дітей би зважили, безсовісні. Стиду у вас нема.

Курці регочуть:

— Стид, мамаша,— не дим, очей не їсть...

НА ВИСОТІ

Вулиця Артема — найкраща і найбільш людна вулиця міста. Тут розміщені кінотеатри, опера, магазини, ресторани, численні державні установи...

І ось саме на цій вулиці хулігани недавно накинулися на учнів, що поверталися із школи, і побили їх так, що декого довелося покласти в лікарню.

— Даруйте,— скаже читач,— а де ж була міліція? Де були ті пости, про які так натхненно розповідав начальник міського управління міліції Тихон Григорович Гузенко?

Ночами постові міліціонери несуть службу там, де, на їх погляд, «найбільш жарко» — біля груби у квартирі якого-небудь знайомого. Буває, що постовий міліціонер одірветься від теплого об'єкта і виходить на голос якогось скривдженого громадянина. Для цього вибирається момент, коли всі шуми давно вже вщухли і можна у спокійній обстановці сідати за складання протоколу.

Проте не можна сказати, що у своїй діяльності працівники міліції ще ні разу не піднімалися на належну височінь. У згаданому вже випадку, коли на центральній вулиці міста хулігани напали на школярів, недалеко від місця пригоди випадково був заступник начальника першого відділення міліції т. Волокітін. Вийнявши з кобури револьвера, він кинувся... аж на третій поверх найближчого будинку і телефоном повідомив своєму начальникові, що він на вулиці помітив непорядки.

Це був один із небагатьох випадків, коли на місці, де орудували хулігани, люди побачили працівника міліції.

☆ ☆ ☆

Шахтарі знають, що робити, щоб до вугілля не потрапляла порода.

Металурги вміють очищати сталь від шлаку.

Повчилися б у них керівники міліції міста Сталіно.

Є в кого повчитись!

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

м. Сталіно.

М. ВИШТА

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

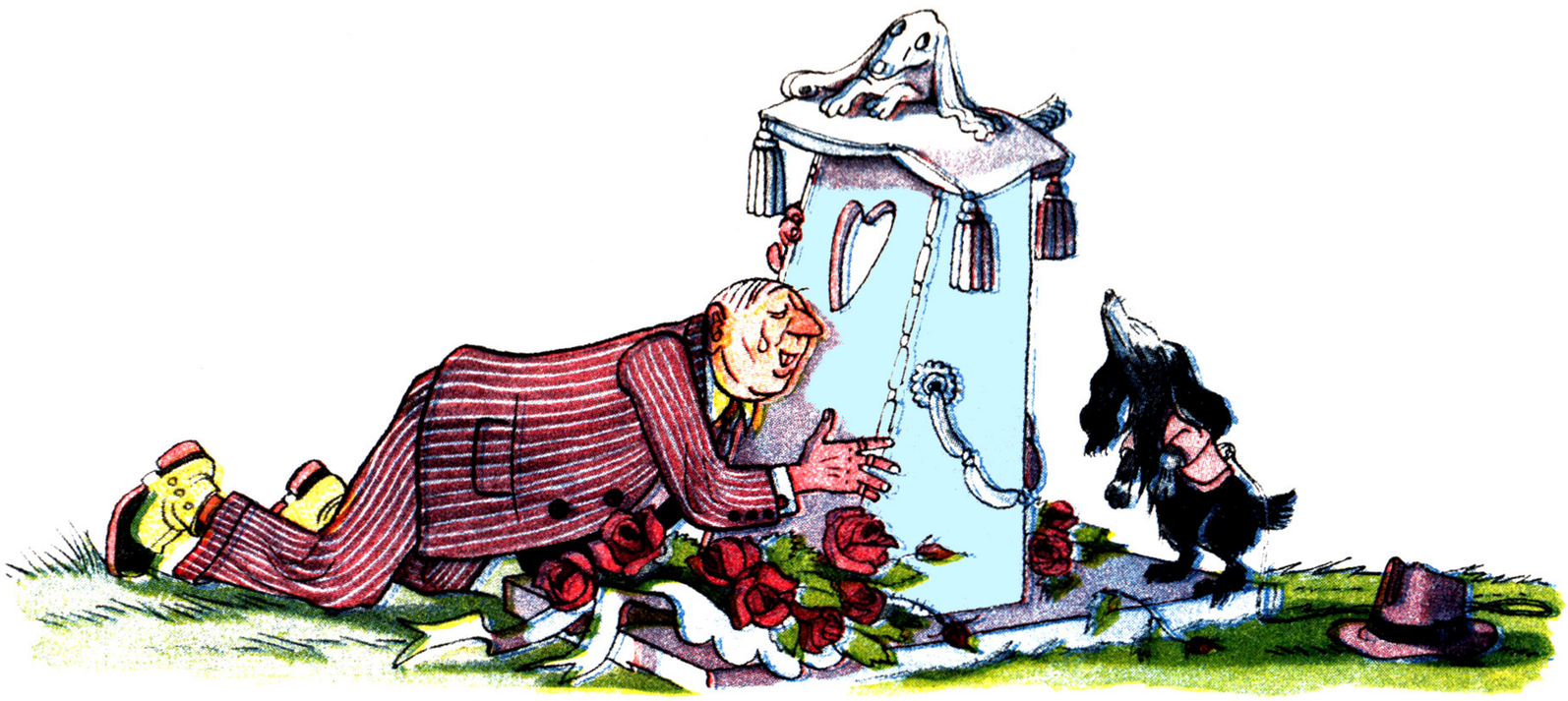

Фіфі

Для багатьох канадців ще й сьогодні лишається загадкою, чому американський «цементний король» Джон Браун переселився з Вашінгтона до Торонто,— живе тут, на чужині, як у себе дома, більше, ніж там, на батьківщині. Але причина досить проста.

Справа в тому, що в мальовничій околиці Торонто похована Фіфі. Та ще в тому, що в самому Торонто містер Браун відкрив величеньке підприємство.

О, як містер Джон любив свою Фіфі!

Така-то вже, очевидно, пристрасна вдача у цих американських бізнесменів. Якщо вони що-небудь люблять, то вже люблять до одуріння,— одні з них дуже люблять, наприклад, жінок — щомісяця міняють секретарок і, таким чином,— коханок. Інші найвищою насолодою вважають боротьбу півнів, коли вони б'ються до смерті, або змагання жінок-боксерів, коли вони лупцюються, доки з носів струмочками не потече кров. Деякі з них, уже старші віком, люблять лежати у своїх покоях на животах і керувати коштовними іграшковими електропоїздами.

Багато чого, окрім доларів, люблять американські бізнесмени! А от містер Джон Браун дуже любив свою Фіфі.

Та й кого ж йому було любити?

Підстаркувата жінка Глорія, яку оригінально перехрестили на Фенні, покинула його — втекла, як гірко нарікав містер Браун, з якимось безсовісним пройдисвітом, що був на кілька років молодший за її сина. Він, доки познайомився з Глорією, палко залицявся до її дочки. Сама ж донька Патриція вже змінила шостого чоловіка,— вона називає це «великим спортом». Син Дональд за блондинками і коктейльбарами світу білого не бачить: вночі гуляє, вдень спить.

А вірна Фіфі завжди була дома разом з чотирма служницями і трьома лакеями, яким містер Браун відповідав «Гм» на їх «Добрий ранок!» або «Добрий день, містер Браун!» і вимагав, щоб вони вгадували кожне його бажання і кожну його примху. Коли вони іноді помилялись, не вгадували невисловленого бажання свого хазяїна, містер Браун дуже сердився, називав їх необтесаними дубами і, показуючи на Фіфі, кричав, що в її хвості більше розуму, ніж в усіх їхніх головах, взятих разом.

Фіфі, значить, була сука, і неабияка сука, а вищого класу — кокерспаньєльської породи, чорна, як ніч, з білою зіркою на лобі, з великими вухами, обрізаним хвостом і темними плаксивими очима, які дивилися на хазяїна з такою безмежною відданістю, з такою вірністю, з такою глибокою любов'ю, що в черствого бізнесмена Брауна від цього аж серце стискалось, особливо, коли він згадував жінку, дочку чи сина або отого невдячного Джека Дова, якого,— коли умерла його дочка,— він відпустив з фабрики на цілий день — з платою і який заплатив йому тим, що організував профспілку і погрожує викликати страйк, якщо він, Джон Браун, не погодиться підвищити заробітну плату робітникам.

— Ах, Фіфі, дорога моя Фіфі,— бурмотів містер Браун.— Ти єдина мене любиш, ти єдина мені вірна, тобі єдиній можу відкрити мої найзаповітніші думи, бо знаю, що ти мене не зрадиш, не покинеш, до банкрутства не доведеш.

А найзаповітнішою думою містера Брауна було довести до повного банкрутства всіх своїх конкурентів по виробництву цементу.

Якось, гуляючи по саду, сука наїлася січеного м'яса, яке порозкладав садівник біля майстерні, щоб потруїти щурів.

Життя Фіфі, мабуть, можна було б урятувати при вчасній і досвідченій допомозі, але слуги побоялися викликати додому хазяїна. Вони, на своє лихо, не покликали й лікаря, а заходилися лікувати самі: пробували годувати собаку теплим молоком, підкладали під самий ніс сиру печінку, прикладали до голови то холодні, то теплі компреси...

Але Фіфі повільно здихала.

Коли містер Браун приїхав додому, Фіфі його вже непізнавала. Не діждавшись особистого лікаря містера Брауна, славетного спеціаліста доктора Кірпатріка, вона одубіла.

Це був для містера Брауна страшенний удар. Йому було тяжче, ніж тоді, коли його Фенні втекла з пройдисвітом.

Не слухаючи ніяких просьб, він негайно ж прогнав садівника, всіх лакеїв і служниць.

Містер Браун сидів біля малого собачого ліжка, як закам'янілий. Здавалось, що він ось-ось зареве...

Доки Фіфі бальзамували найкращі фахівці Вашінгтона, яких завжди кликали бальзамувати покійних сенаторів, генералів, панчішних, ковбасних, залізничних та інших королів, містер Браун умістив у всіх газетах об'яву, в якій просив показати йому найкращий собачий цвинтар у Сполучених Штатах Америки і Канаді. Відгуків було багато — з Міамі, Чікаго, Канзас-Сіті, Лос-Анжелоса, Сан-Франціско, Голлівуду, але містерові Брауну найбільше припала до смаку інформація з Канади — з міста Торонто. У листі торонтського товариства власників собак вищого класу писалося:

«Дорогий сер!

Сміємо поінформувати Вас, що в усьому світі собакам благородного стану найкраще живеться, на нашу скромну думку, у нашому прекрасному місті Торонто. Собак вищого класу і аристократичного походження, переважно з прямої лінії американських і англійських світових чемпіонів, є у нас, за точним підрахунком, 1.403. Зважте, просимо Вас, на такі собачі вигоди: для собак у нас давно організовано інститут собачої краси, де спеціалісти, які закінчили вищі школи у Парижі та Нью-Йорку, перетворюють наших чотириногих друзів у прекрасні створіння; у нас також є спеціальна клініка для собак під наглядом найкращих у світі лікарів-спеціалістів з докторськими дипломами; у нашому місті для собак благородного роду влаштовуються іменини, справляються банкети на різдво, в день Валентина і з іншої святочної нагоди; у нас функціонує спеціальне ательє, де найбільш досвідчені майстри шиють елегантне собаче вбрання.

З церемоніальною службою, яку за добрі гроші написав досвідчений духівник, ми ховаємо друзів людини на спеціальному собачому цвинтарі біля автостради Дундас — в дуже мальовничому місці.

Просимо приїхати, перевірити і переконатися, що ніде в світі благородним собакам не живеться краще ні за життя, ні після смерті, як у нашому Торонто...»

Лист справив на містера Брауна велике враження. Він негайно взяв літака, прилетів, усе перевірив і наказав вислати, також літаком, труну з трупом Фіфі.

Поховавши собаку на найкращому цвинтарі, містер Браун почав оглядати з бізнесової точки зору місто Торонто.

Місто йому сподобалось. Особливо сподобалось йому, що канадські робітники одержували значно меншу плату, працюючи в такій же промисловості, як і американські робітники.

Містер Браун переконався, що в Канаді можна добре нагріти руки. Незабаром він відкрив філіал свого підприємства в Торонто, який дає йому дуже великі прибутки.

Біля Торонто, на пагорбку, що дістав назву «Гори мільйонерів», містер Джон Браун побудував собі скромну хатинку — на 24 кімнати.

Він довго шукав, доки знайшов нову суку чистої кокерспаньєльської породи, схожу на покійну Фіфі.

Тепер щонеділі, після богослуження в католицькій церкві всіх святих на Квін-стріті, можна бачити, як містер Браун, ведучи пустотливу Фіфі-молодшу, несе квіти на могилу Фіфі-покійної і ставить їх біля підніжжя пам'ятника, який коштував більше, ніж робітник на підприємстві містера Брауна у Торонто заробляє за два роки.

Недарма робітники підприємства, яке належить містеру Брауну, часто називають свого хазяїна скаженим собакою!

СИНИ АМЕРИКАНСЬКОЇ ВОЛЬНОСТІ

Мал. К. АГНІТА

— Леді й джентльмени! Ми, американці, у зовнішній і внутрішній політиці звикли надавати своїм партнерам абсолютну свободу дій. Поважаючи священні принципи нашої американської демократії, ставимо на загальне голосування питання про передачу нам ваших грошей і цінностей. Хто за цю пропозицію, просимо підняти руки!..

ПАЛКИ З НАБАЛДАШНИКАМИ

Мал. Л. КАПЛАНА

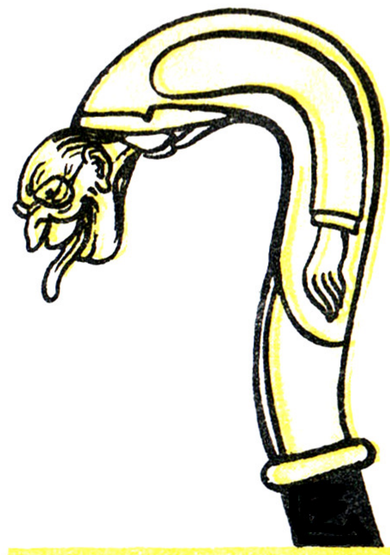

Палка «сателіт».

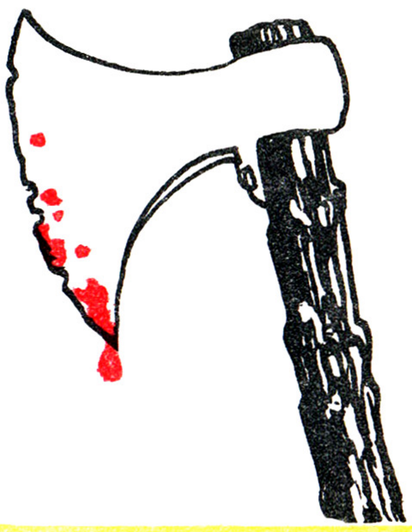

Палка, на яку спирається Франко.

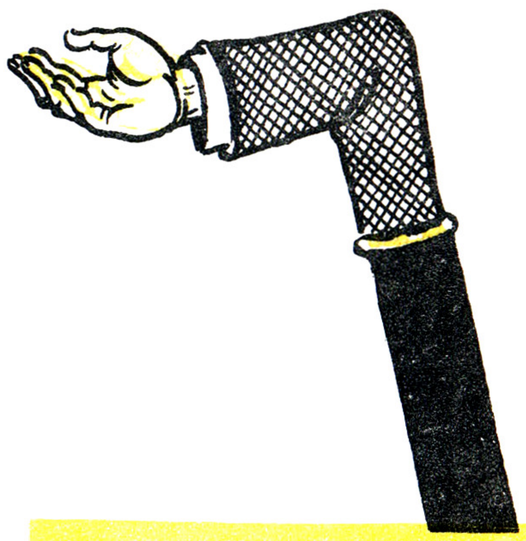

Палка— «дайте не минайте» — єдина опора міністрів фінансів маршаллізованих країн.

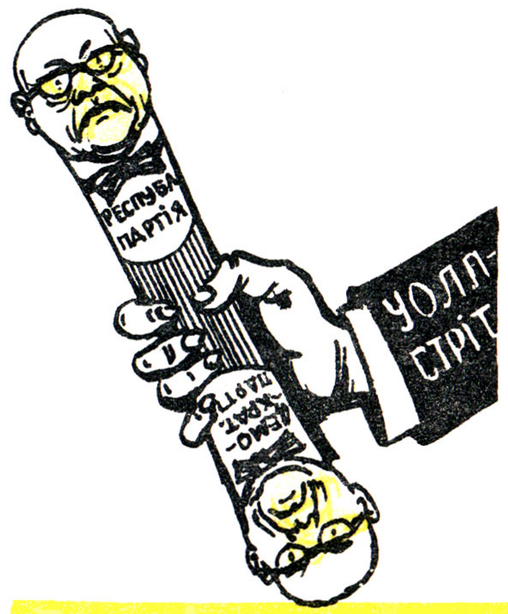

Палка з двома кінцями. (Право вибору кінця надається американському виборцеві).

Бела ГАДОР

ССАВЕЦЬ ЧИ РИБА?

Це було у Відні. У п'ятницю ранком хазяїн поспішав в установу. Проводжаючи його, дружина сказала:

— Дивись, Франце, не спізнись на обід. Сьогодні буде печеня з кита.

Чоловік скривився. Від самої лише згадки про китове м'ясо йому ставало нудно.

— Ангеле мій,— промовив він, — сьогодні ж п'ятниця. Не можна їсти кита... Це ж ссавець...

— А яким бісом я тебе годуватиму? — скрикнула сердито дружина і побігла до ксьондза за порадою.

Ксьондз глибоко замислився.

— Кит живе у воді, він схожий на рибу. Його можна їсти в п'ятницю... хоча, стривайте...— завагався він,— кит — це ссавець...

За два тижні це питання захопило всю Австрію, і тисячі родин з нетерпінням чекали авторитетного рішення.

Щоп'ятниці віденці скоса поглядали на тарілки з китовиною, сподіваючись, що, нарешті, ця страва буде заборонена.

Звернулися за порадою до відомого в цій галузі спеціаліста. Вчений на кілька днів замкнувся в кімнаті. Під час дослідів він наказав подавати собі тільки курчат, гусей, індиків і віденські шніцелі. Китового м'яса не вживав, щоб при вирішенні справи не піддатися стороннім впливам. Наприкінці таки покуштував шматочок, але відразу сплюнув й авторитетно заявив:

— Споживання китового м'яса в дні посту повинно бути заборонено, тому що це теплокровний ссавець. Крім того, на світі є стільки смачних риб, що я не бачу потреби купувати таку гидоту.

Це рішення сповнило радістю серця усіх родин, що дотримувалися посту. Однак, на біду, в справу втрутився один впливовий багатій.

— Протестую,— заявив він, — цілком можливо, що кит не риба. Але ж це велетень, що важить кілька тонн. Один кит може задовольнити потребу в м'ясі цілого віденського району. Я погоджуюся, що м'ясо кита не смачне. Але дозволю собі звернути увагу, що австрійці одержують китове м'ясо в рамках торговельного обміну, передбаченого планом Маршалла, і ми повинні якнайбільше його споживати, бо інакше образимо наших шановних постачальників. Крім цього, наші віденці не мають вже й такого великого вибору страв. Якщо ми заборонимо споживання китового м'яса, може статися, що на нас розгнівається сам президент США, буде телефонувати нам... А це — велика неприємність.

Однак, з другого боку, дозвіл на споживання кита в піст може накликати на нас гнів господній.

Але дозвольте мені покластися на свою досвідченість і довголітню практику... Ще ніколи не було випадків, щоб до нас телефонував сам господь бог...

З того часу австрійці їдять китове м'ясо в усі дні тижня.

Переклад з угорської.

«НІАНГІ» («Крокодил») — грузинський сатиричний журнал.

Мал. Г. ПІРЦХАЛАВА

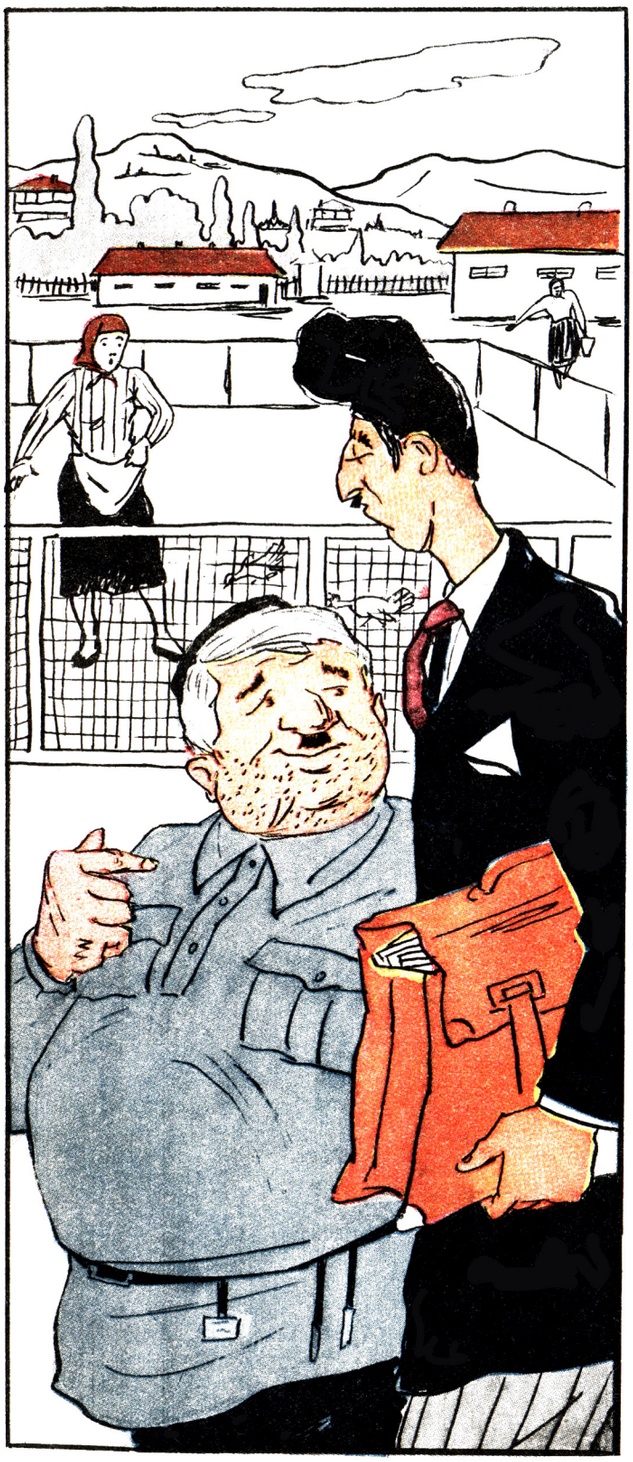

— А де ж поділися курчата з інкубатора?
— Я пожалів їх, як сиріток, і взяв собі додому.

М. ГОГІШВІЛІ

ПІДЛАБУЗНИК І ПЕСИК

(БАЙКА)

Підлеглий з «шефом» був на полюванні.
Вони втомилися у довгому блуканні.
Коли начальник сів у тіні на пеньку,
Підлеглий річ держав таку:
— Ах, Петре Львовичу, ваш песик натомився!
(Тут до собаки він поштиво нахилився).
Шкодую, песику, що ти в людських руках,
За день набігався, вся шерсть у реп'яшках...
Скавчиш і лащишся! Лизнув мене в обличчя! —
(Лице своє підставив псові двічі).
— Втомився, Львовичу, зазнав ваш песик бід:
Ми ж зранку не дали поспать йому як слід.
Болить душа моя за песика малого,
Хай він спочине,
я побігаю за нього!..

Байдуже, правда це чи тільки жарт:
Все ж декому замислитися варт!

Переклад з грузинської
М. ЗІСМАНА.

Г. ІВАНІШВІЛІ

РЕВІЗІЯ

Серед базару стоїть кіоск. У ньому не так уже й багато товарів. Літній чоловік, продавець Ясон стоїть і, дивлячись у дзеркало, розправляє вуса.

До нього підходять двоє.

— Ми до вас,— кажуть вони.
— То й добре, а чого вам треба? — запитує Ясон.
— Ми повинні провести ревізію.

Продавець зразу ж погоджується. Починається перекладання дрібниць з місця на місце, клацає рахівниця, шелестять документи. У Ясона все гаразд, але він чомусь хвилюється. Після двогодинного шукання зловживань ревізори ухвалюють:

— Нестача у вас дев'яносто три карбованці!

Ясон думає, що це жарт, і говорить, посміхаючись:

— Подумаєш... Це ж не двадцять тисяч!

Ревізори робляться ще серйознішими:

— Перед лицем закону це все одно. Розтрата є розтрата. Якби ти мав можливість, то, може, розтратив би й тридцять тисяч карбованців. Державну власність треба берегти.

Ясон починає розуміти, що ревізори не жартують. Він лагідно просить:

— Ну, ми ж свої люди... Я теж людина! Не робіть шуму...
— Ми не можемо порушити закону,— говорять похмурі ревізори і складають акта.

— Ой, я оце пригадав! — схопився Ясон.— До кіоска надійшли дві пляшки спирту. Я боявся пожежі і відніс спирт додому. Зробіть таку ласку, ходімте до мене, і ви переконаєтеся в цьому на власні очі. Мені б лише довести вам свою чесність.

Ніч. У домі Ясона відбувається нашвидку організований бенкет. На столі замість спирту стоять пляшки вина. Один з ревізорів каже:

— Слухай, Ясоне, ти ж хотів нас спиртом частувати.

Ясон наспівує:

Спирт продав,
Вино придбав...

Один з ревізорів бере склянку і стоячи каже:

— Шановне товариство, дозвольте підняти тост за здоров'я нашого дорогого Ясона. Наш друг Ясон — чесний працівник прилавка. Він далекий від розтрат, як зорі від землі...

Склянки осушуються єдиним залпом. Сп'янілий Ясон сльозами подяки відповідає на тост:

— Ясон спра... справді не... не знав... що таке... розтрата, але... сьогодні... він став... розтратником... розтратив... дві тисячі... на ревізорів...

— По... подумаєш... це ж не... двадцять тисяч! — утішає Ясона другий ревізор.

Переклад з грузинської.

Перечниця

ВОВК ЧИ СОБАКА

ГРУПА мисливців с. Октябрського, Добропільського району, Сталінської області,— Дан, Барвинський, Бодрий, Соболь та Калашник 20 жовтня 1953 року облавою вбили двох вовчиць. Не вовків, а вовчиць. Шкури надіслали у Добропільську контору райзаготживсировини. Завскладом Роберт понюхав вовчі шкури:

— Собаки! — каже.

— Як собаки, коли це вовки, та ще й вовчиці? — запротестували мисливці.

— Собаки! Отакий і в мене колись собака був, — каже Роберт. — Сірий! Гавкав! Ви мене не піддурите: я на собаках собаку з'їв!

Послали шкури в Харків, на базу — Польова вулиця, № 87.

З Харкова надійшов акт:

— Вовки! Два! Кавказькі!

Та то дідько з ними, що вони кавказькі, а от, чи самці вони, чи самиці, ніяк мисливці цього не доб'ються, а від цього залежить винагорода: за самицю належить більша премія.

Ну, що порадити товаришам мисливцям?

По-нашому, слід скласти такого акта:

— Я націлився, а вона в цей момент пудрилась!

Може, тоді харківські спеціалісти повірять, що таки справді була вовчиця.

А Роберта треба навчити, як одрізняти вовка від собаки.

Скажіть йому, що собака гавкає і що його звуть Шарик, а вовк виє і звуть його навпаки — Вовчик-братік.

БІДА З ДЕЯКИМИ!

У ТЕРНОПОЛІ трапилася біда... Перестали люди платити за користування електроенергією. Тільки, звичайно, не всі люди, деякі. Через цих деяких набралося боргу мало не п'ять тисяч карбованців... Дуже занепокоїло це працівників обласного комунального банку. Заходилися вони в усі інстанції писати. Писали-писали і накоїли директорові електростанції Івану Трифоновичу Гуришину великого лиха. Почали його в ті інстанції викликати, лаяти та дорікати.

Тяжко зажурився Іван Трифонович, з лиця спав. Зайшов до нього якось обласний прокурор тов. Железниченко та аж жахнувся:

— Що з вами?

— Та доконали нашого директора боржники, — пояснив добросердий інженер електростанції Зімель. — Деякі громадяни користуються електроенергією і не платять...

— Так чого ж ви з ними панькаєтеся? — прискіпався прокурор до директора. — Та коли ви будете цим деяким потурати, я сам на вас справу заведу!

— Цитьте, не гарячкуйте! — шепнув директор, оглядаючись. — І ви, товаришу прокурор, належите до деяких, і ви, товаришу Зімель. Більше того, я вам відкрию, що і я теж — деякий...

Тепер зрозуміло, чому в Тернополі так багато електроборжників?

ВСУЄ ЗАКОНИ ПИСАТИ...

У ВІЛЬХОВАТЦІ на Харківщині будують школу-семилітку за типовим проектом.

Школа мала бути збудована до 25 серпня 1953 року.

10 грудня 1953 року обласна інспекція Державного архітектурно-будівельного контролю відмовилася скликати державну комісію для приймання школи в експлуатацію, бо багато було ще недоробок.

Місцеві районні організації екнули:

— Е! Що нам державний контроль! Займай школу! Учись хлопці!

І вчаться хлопці в недороблєному вогкому, з несправним опаленням будинку.

Актом від 10 грудня 1953 року констатовано багато відхилень од проекту, а саме: у квартирі директора замість санвузла збудовано кладовку; при кімнаті техперсоналу не збудовано тамбура й кладовки; у кімнаті техперсоналу нема кухні; у самій школі замість санвузла збудували класну кімнату...

І т. д... І т. ін...

Взагалі, коли прочитаєш того акта, виходить, що школу будували не за типовим проектом, а за типовими відхиленнями від проекту.

І дивно робиться: навіщо ж тоді проекти?

Може, спеціально для того, щоб їх ігнорувати?

Так тоді взагалі краще будувати на «шалай-балай», а воно, може, візьме та й «получиться», як у проекті...

Школу будував Харківський обласний трест № 2 Міністерства житлово-цивільного будівництва УРСР, з чим ми його й вітаємо.

ВИПАДОК У ЦИРКУ

Одеська кондитерська фабрика ім. Рози Люксембург під маркою «Золотого ключика» випускає липку, міцну масу, яка ніяких зубів не боїться. **(З листа до редакції).**

Людей дивував у Одесі циркач.
В руках його гиря літала, мов м'яч,
Хоч важила гиря залізна два пуди.

Але іще більш були вражені люди,
Коли величезний гартований цвях,
Як трісочка, тріснув у нього в зубах.

Та стався конфуз там великий, коли
Тому силачеві цукерку дали.

Незламну цукерку годину він гриз,
І що ж? Не піддавсь силачеві ірис.

Подолана сила
Була молодецька:
Їй зуби зліпила
Цукерка одеська!

П. ГАЙ.

ДОЧУМАКУВАЛИСЬ...

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Деякі молоді робітники не вміють розумно витрачати свої заробітки.

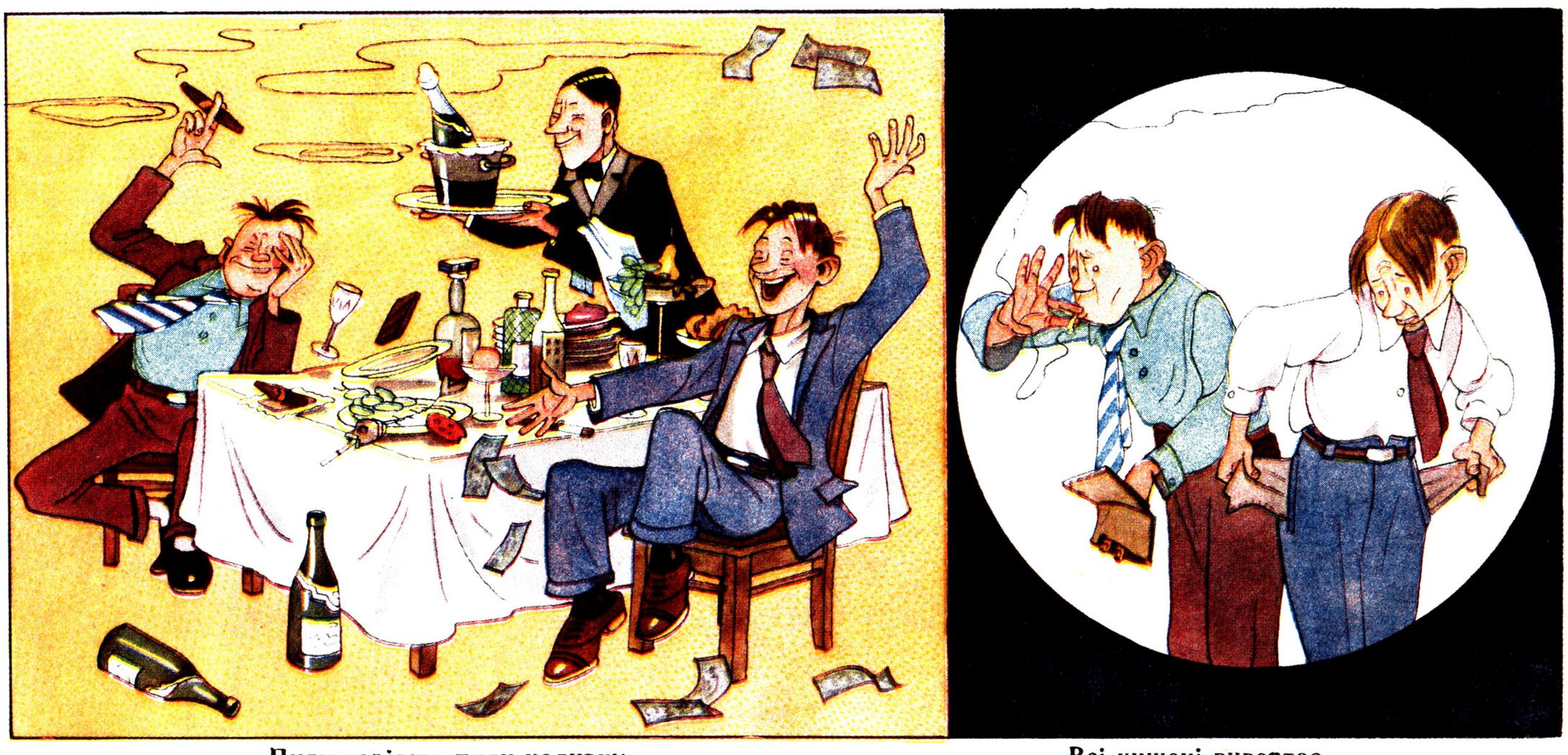

Пили горілку, пили наливку,
Ще й мед будем пить!..

Всі кишені вивертає,
А там грошей вже чортмає...

Петро СЛІПЧУК

Музикальна ферма

Повернувсь Гаркуша із наради,
Йде похмурий, як осінній день.
Бачать люди: голова не радий
І не слуха півнячих пісень.

А було ж, як тільки звечоріє
І концерт свій заведуть півні,
Сава наш, немов дитя, радіє:
— Просто сили придають мені!

— Ну і ферма! — хвалиться Гаркуша.—
Це не те, що гуси чи свиня!
Любо слухать,— звеселяють душу,
Як затягнуть з ранку до півдня.

Це ж не знаєш зайвої турботи
І не тратиш марно трудоднів:
Після жнив, як меншає роботи,
Купиш зо дві тисячі півнів,

Погодуєш місяць-два до строку —
Хай пасуться, випустиш на лан;
Рапортуєш потім без мороки,
Що по курях виконано план.

Треба все робити тонко, вміло,
Не ловити, як-то кажуть, гав!..

...Голова (як листя пожовтіло)
Із «Зорі» до Сави завітав.

Вів Гаркуша гостя у контору —
Кабінет показувати свій.
Враз на фермі, саме серед двору,
Чорний з білим зав'язали бій:

То присядуть, розпустивши крила,
Щоб спочити в передишці мить,
То вже знову битва закипіла,
Тільки пір'я у дворі летить.

— Киш, вояки! — Сава взяв лозину,
Швидко кинувсь розганять півнів.
Білий вмить злетів йому на спину
Й «ку-ку-рі-ку» на весь двір завів.

Чорний басом відгукнувсь з загати,
З стріхи третій крикнув — і пішло:
Ціла ферма почала співати,
Аж луна гуде на все село.

І горланять хором без упину,
Знай, виводять на усі лади.
Не стерпів Гаркуша:
— Гей, Марино!
Дай їм, клятим, їсти чи води!..

Ні, немає в тебе дисципліни! —
На Марину крикнув голова.—
Так в боях, дивися, і загине
Птахоферма наша ділова...

Посміхнулась дівчина:
— Не диво,
Що на фермі цілий день війна.
Неспокійні. Жити неможливо:
На сто півнів — курочка одна.

— Музикальна в тебе ферма, брате,—
Мовив гість.— Не можу лиш збагнуть:
Нащо стільки вам півнів тримати?
Не для плану ж, для пісень, мабуть?

— Бачиш, тут... це «для ремонту стада»
Прикупили... незначний процент.
— Бачу я. Не ферма, а — естрада,
А на ній ти, наче диригент...

...Повернувсь Гаркуша із наради,
Ходить злий, півням своїм не радий.

«Ну, сусід же! — бідкається Сава:—
Розказав в районі про півнів.
А тепер — пішла про мене слава,
Всюди очі колють... От підвів...
Так мені дісталось на нараді,
Що згадаю — піт покотить градом».

І Марині наказав повчально,
Не підвівши з сорому очей:
— Закривай цю ферму музикальну,
Починай розводити курей!

ГОЛОВА ГАЗУЄ...

Їхав якось шофер Шостенко від райцентра до села і дорогою загубив голову. Повернув «Москвича» назад і знайшов голову у придорожній канаві. Він сидів п'яний і лаявся:

— Я голова, чи не я голова?

— Та відомо ж, товаришу Костенко...— відповів шофер.

— Що відомо?

— Що ви голова колгоспу в селі Парутино. Всьому Очаківському району відомо.

— Всьому району... Весь район тільки те й робить, що сміється з машини, якою їздить Костенко: фари сліпі, дверці мотузками прив'язані.

— Самі винні. Пам'ятаєте, як ми трахнулись?

— Трахнулись... А де твої очі? Самогоном залиті?

— Та ви ж самі пригощали.

— Ну й що, що пригощав. Душа міру мусить знати!.. Ану підсади мене, а то... Ну, прямо гидко сідати в цей шарабан. Люди на «Побєдах» їздять, на «ЗІМ'ах»...

Гризли голову Парутинського колгоспу заздрощі, та не загризли. Прийшов час, коли Костенко разом з шофером Шостенком пересіли з розбитого в п'яних зіткненнях «Москвича» на новенький комфортабельний «ЗІМ».

Пересіли й понеслись. А слідом понеслися здивовані запитання:

— Звідки це взялося? Не було ж рішення зборів.

— Не було — так буде.

І справді, рішення появилося пізніше. Щоб узаконити купівлю «ЗІМ'а», Костенко зібрав кількох колгоспників і назвав це зборами. Деяких членів правління, від яких нічого для себе путнього не чекав, вирішив на ці збори зовсім не запрошувати.

— Хто за те, щоб виділити гроші на купівлю «ЗІМ'а»? — звернувся Костенко до «зборів».

У кутку несміливо піднялася одна рука.

— Одноголосно! — підсумував голова. — Запишіть у протокол.

Після цього почалася «обмивка» машини. За «обмивкою» — обкатка... А недавно обкатка перейшла в нову фазу.

На вулиці села з'явилася пара коненят. Ледве пересуваючи ноги, вони тягли великий, лакований восьмициліндровий пошкоджений «ЗІМ». Правив «ЗІМ'ом» зовсім п'яний Шостенко, а за його спиною висвистував носом Костенко...

Обкатка триває ще й досі.

Дивляться колгоспники на свого голову, який зовсім забув про існування Статуту сільгоспартілі, й міркують:

— На «Москвичі» вже катався, на «ЗІМ'і» катався... На чому б його ще прокатати?..

М. АГЄЄВ.

Миколаївська область.

МИСЛИВСЬКЕ ОПОВІДАННЯ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Пошта Перця

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Повідомляємо тобі про новий спосіб ремонту тракторів. Зветься він: «Кував, грів, та на пшик і звів!»

Застосовується ця технічна новина на Чернівецькому ремонтному заводі Міністерства сільського господарства УРСР, де директором т. Полусков. За цим способом на заводі ремонтувався мотор трактора «ХТЗ-НАТІ» Романківецької МТС. Одержавши мотор з капітального ремонту, трактористи МТС знайшли там такі, наприклад, нові деталі: тримач грузиків регулятора й шків од вентилятора. Характерна особливість першої деталі: тримач нічого не тримає, а регулятор — не регулює. Друга деталь — шків од вентилятора,— відлита на заводі, нагадує решето — так багато на ній дірок. Призначено цю деталь, мабуть, тільки для того, щоб вона під час роботи трактора зірвалася з осі й пробила радіатор. Більш ні до чого цей шків не придатний.

Такі останні досягнення нового способу ремонту — «кував, грів, та на пшик і звів»...

Стережіться Чернівецького ремонтного заводу, друзі механізатори!

М. ГРЕЧАНЮК,
головний інженер Романківецької МТС.

М. КОВАЛЬЧУК,
секретар партбюро Романківецької МТС.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Коли вітер дме з міста на море, ми ясними очима дивимося на світ. Коли ж подме він з моря на місто,— бігаємо до медпункту в сльозах. Проливаємо сльози, бо влучають в очі недогарки вугілля з димаря електростанції.

Псує нам Осипенківська електростанція не тільки очі, а всю нашу працю марнує.

Ми — це робітники рибзаводу. Ото ж мусимо чорною сіллю рибу солити, з чорною приправою тюльку маринувати.

Якої треба, Перче, приправи для директора електростанції Стахова, щоб він поставив на димарі сажовловлювачі?

О. БЕНДЕР,
робітник Осипенківського рибзаводу.

Запорізька область.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Серйозно захворіли начальник ремонтної контори Печерського району м. Києва т. Невольник і головний інженер контори т. Борисов. Симптоми хвороби: слова не в'яжуться у них з ділом — це раз; атрофоване почуття строків — два; цілковита безвідповідальність — три.

Історія хвороби. Ремконтора з жовтня минулого року проводить ремонт даху на будинку № 13-б по Боєнському провулку. Розкривши дах, ремконтора ніяк його не вкриє. Призначивши три строки закінчення ремонту, керівники контори всі строки зірвали. 20 січня на запитання, коли, нарешті, на будинкові з'явиться дах, т. Борисов відповів, що, за його розпорядженням, він стоїть уже там з 6 січня. Насправді ж — будинок наш вкритий тільки небом. Добре, що взимку хоч дощів немає. А що, коли закапає?..

Лікуй, Перче, Невольника й Борисова, а то забюрократіють остаточно!

Г. ЗИНОВ'ЄВ.

БУВАЄ, ТРАПЛЯЄТЬСЯ, АЛЕ РІДКО

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

— Можемо дати вам тільки чаю, кофе, какао, лимонаду. А горілкою наша чайна не торгує.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Костянтинівський завод вогнетривких виробів потребує негайної допомоги. Дід Мороз підклав йому величезну свиню. Він закував льодом річку, яка відділяла необгороджену частину території заводу, і тепер завод стоїть, як горох при дорозі: хто не йде, той і скубне. Недавно тут за одну ніч вискубли цілий вагон пакувальної соломи. Тане вугілля, як сніг на сонці, зникають дошки.

Правда, сторожа тут ще не вкрали. Він як почує, що до нього хтось наближається, схоплюється і тікає світ за очі!

Директор заводу т. Томаш терпляче чекає весни, жде, коли сонечко припече і знову зробить територію заводу неприступною для злодіїв з боку річки.

Бачиш, Перче, як погано виходить, коли директор заводу господарює, як та пташка, що «не знає ні турботи, ні труда»!

К. ЛІСНЯК.

Сталінська область.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Не можемо поскаржитись, що в Херсоні ніхто спортом не займається. Дуже складні вправи роблять учні і тренери юнацької спортивної школи міста. Вони мусять щодня за короткий час оббігати 9 будинків, щоб знайти той, в якому в даний день навчається їхня група. Директор цієї школи займається не тільки фізичними, а й «головоломними» вправами. Щодня розв'язує головоломку: як в 9 пунктах розмістити 42 навчальних групи?

У свою чергу займаються спортом й у виконкомі обласної Ради депутатів трудящих. Там вправляються в писанні рішень про повернення спортивній школі її старого приміщення, в якому тепер містяться кіноремонтні майстерні.

Але користі з цього мало, бо облвиконкомівські спортсмени свої «вправи» пришивають до справи і далі не йдуть.

З. НАУМОВА,
З. РЯБЧЕНКО.

м. Херсон.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ У фейлетоні «Тра-та-та» (№ 23 за 1953 р.) писалося про те, що шосте відділення міліції м. Харкова ніяк не знайде гр. Нечесу А. К., який ухиляється від сплати аліментів, хоч він весь час проживав у районі діяльності шостого відділення.

Як повідомило Управління міліції УРСР, гр. Нечесу А. К. розшукано. На працівників шостого відділення міліції м. Харкова, винних у цій тяганині, накладено дисциплінарне стягнення.

★ Група мешканців с. Здрягівки, Городнянського району на Чернігівщині, поскаржилась до редакції на грубу, хуліганську поведінку комуніста Болбаса. Редакція повідомила про це Городнянський райком партії.

Рішенням Городнянського райкому та бюро Чернігівського обкому КП України Болбаса М. Ф. за систематичну пиятику та хуліганство виключено з членів партії й віддано до суду.

★ Бухгалтер артілі ім. Ворошилова (Краснолиманський район, Сталінської області) гр. Кокарев систематично пиячив, грубо поводився з колгоспниками, запустив облік в артілі.

Листа, написаного про це читачем Перця, редакція надіслала Краснолиманському райкомові КП України. Перевіркою на місці всі факти ствердились. Кокарева з роботи знято.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 4-73-94. 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 4 (279) (на украинском языке). Підписано до друку 8. II. 1954 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк., 2,05 друк. арк.

БФ 00170. Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 326. Тираж 125.000 прим.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

ТРАГЕДІЯ З КОМЕДІЄЮ

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

Один драматург написав веселу комедію «На вгороді верба рясна» і поніс її у театр...

У театрі ознайомилися з комедією і прийшли до висновку, що вона надто рясна.

За згодою автора «Вербу» підстригли.

Підстригши, побачили, що завершувальна частина «Верби» не зовсім в'яжеться з головною лінією.

За згодою автора і це було виправлено.

Згодом було виявлено, що «Вербі» бракує сюжетної стрункості.

За згодою автора сюжет зробили стрункішим.

Проаналізувавши остаточний варіант «Верби» ще глибше, в театрі прийшли до висновку, що «Верба» стане кращою, якщо її підкоротити.

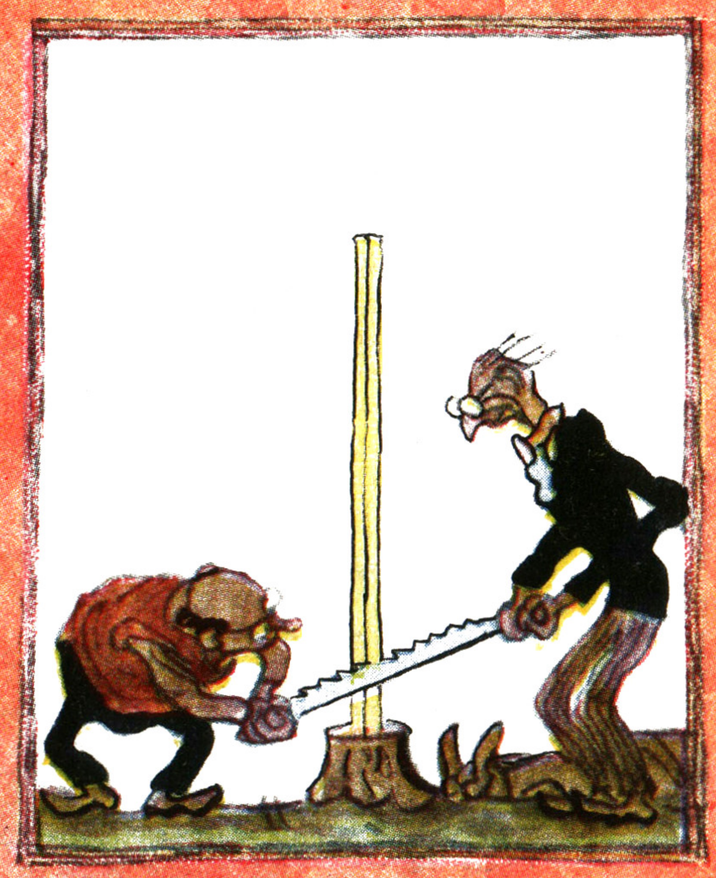

«Вербу» підкоротили.

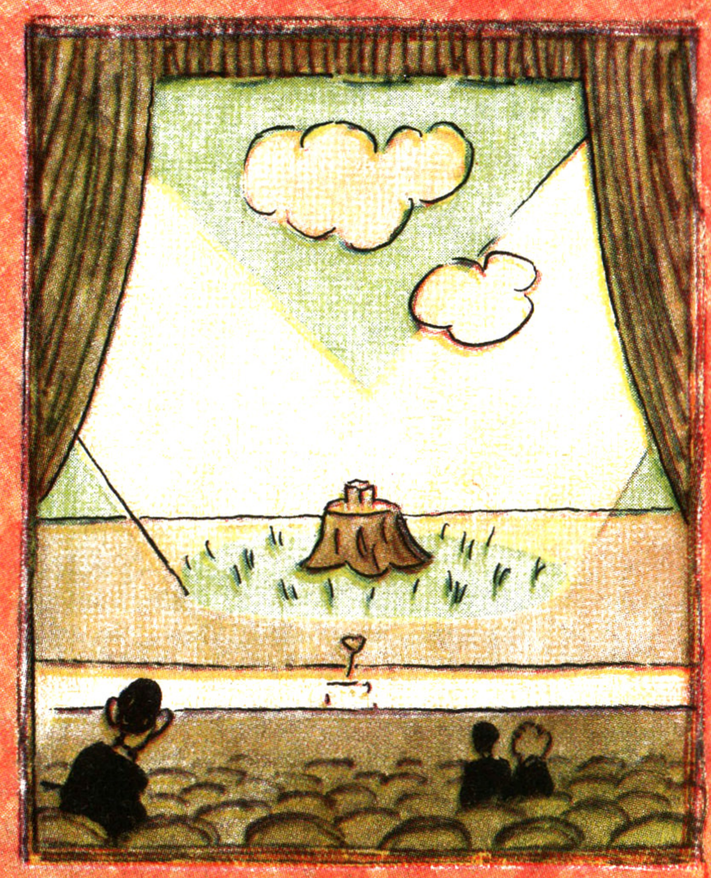

І поставили...